

Arrest

nr. 227 085 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Y. M. A. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoun origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn op (...) in Tatang Nawab Jabar Khan, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U verklaarde hier heel uw leven te hebben gewoond. U verklaarde tevens analfabeet te zijn, nooit school te hebben gelopen en stelt schilder te zijn geweest sinds een achttal jaar. U verklaarde zes jaar geleden gehuwd te zijn met B. D. (...) en vier kinderen te hebben.

U verklaarde dat uw oom M. (...) voor de taliban werkte. Hij woonde tot vier à vijf jaar geleden in uw dorp. Daarna vertrok hij naar een onbekende plaats om voor de taliban te werken. Op een dag sprak uw oom u aan voor uw huis. Hij zei dat u mee Jihad moest doen. Uw vader sprak met uw oom en zei dat u

zijn enige zoon bent. Daarom zou hij u niet willen laten gaan. Na een tijd kwam er een dreigbrief. Deze werd door Q. H. (...) afgegeven aan uw vader, ter hoogte van het kerkhof. Uw vader vroeg iemand in het dorp om de inhoud te lezen. Hierna sprak uw vader met de ouderen in het dorp. Zij konden het probleem niet oplossen. Uw vader deed vervolgens aangifte in het district huis, waar ze hem vertelden dat ze hem niet konden helpen. Uw vader kreeg in de madrasa een tweede dreigbrief. U dook een week onder bij een oom. Uw vader zocht een smokkelaar, waar u gedurende meer dan twee weken onderdook.

Daarna vluchtte u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en enkele onbekende landen naar België. U was ongeveer vijftig dagen onderweg en kwam aan op 28 december 2015. U vroeg asiel aan op 7 januari 2016.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), het attest van het verlies van een document, twee dreigbrieven, een brief van de dorpsoudsten, foto's, attesten van vaccinaties van uw kinderen in Shamshapur, de taskara van uw vader, een envelop en een ziektebriefje.

Op 02 mei 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing. Met het arrest nr. 198 274 van 22 januari 2018 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U tekende Cassatieberoep aan tegen deze beslissing. Dit beroep werd verworpen door de Raad van State.

Ondertussen had u België reeds verlaten. Zonder de afloop van uw beroepsprocedure af te wachten trok u op 12 mei 2017 naar Frankrijk, waar u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend op 08 december 2017. De Franse autoriteiten achterhaalden via uw vingerafdrukken dat België verantwoordelijk was voor uw procedure. Als gevolg daarvan werd u naar België overgebracht op 06 september 2018. U diende op 07 september 2018 een volgend verzoek voor internationale bescherming in.

U verklaart daarbij dat u eerder niet de waarheid hebt verteld over uw geboorteplaats, uw levensomstandigheden en uw woonplaatsen. In werkelijkheid bent u geboren in Peshawar, Pakistan, en u hebt heel uw leven in Pakistan doorgebracht. U verklaart nooit in Afghanistan gewoond te hebben, en niet te kunnen terugkeren naar dat land omdat u er geen huis en geen familie heeft wonen, omdat er een oorlog gaande is en omdat u de taliban vreest.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u de volgende documenten neergelegd: uw "Proof of Registration"-kaart (kortweg PoR-kaart, een identiteitsbewijs voor Afghaanse vluchtelingen die in Pakistan leven), de PoRkaarten van uw vrouw, uw vader en de twee echtgenotes van uw vader, alsmede de enveloppes waarmee deze documenten werden verstuurd.

Op 24 januari 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot ontvankelijkheid van uw volgend verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Gezien u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, dient uw vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan. Hoewel u problemen aanhaalde in Pakistan, waardoor u besloot dat land te verlaten, worden de problemen in Pakistan voor het bepalen van uw gegronde vrees buiten beschouwing gelaten. Gevraagd naar uw vrees ten opzichte van Afghanistan, antwoordde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan aangezien u daar geen huis hebt en de taliban vreest (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Tijdens uw gehoor op het CGVS stelt u dat u geen familie hebt in Afghanistan en dat er een oorlog gaande is daar (CGVS, p.21). Uw algemene bewering als zou u niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omdat u de taliban vreest (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 18), schiet schromelijk tekort om te duiden waarom u persoonlijk enige vrees voor vervolging jegens de taliban zou koesteren. Op het CGVS maakt u trouwens geen melding meer van een vrees voor de taliban wanneer u wordt gevraagd naar de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p.18) en wat u precies vreest als u zou

moeten terugkeren (CGVS, p.21). Het volstaat niet dat u een brede verwijzing maakt naar het bestaan van de Taliban om in uw hoofde een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Wat betreft uw huidige verklaringen als zou u nooit in Afghanistan gewoond hebben (CGVS, p.11), en geen contact hebt met mensen in dat land (DVZ, Verklaring volgende verzoek, vraag 20): deze zijn volstrekt niet aannemelijk te noemen. Vooreerst dient daarbij benadrukt te worden dat er niet zonder enig voorbehoud geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u nooit in Afghanistan hebt gewoond, en dat u dit kan aantonen door uw kennis over Karachi en Pesjawaar te demonstreren (CGVS, p.21). Tijdens uw eerste asielprocedure bleek u namelijk in staat om uiterst gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen over het dorp Tatang Nawab Jabar Khan en de omstreken ervan in de Afghaanse provincie Nangarhar. Behalve een uitstekende terreinkennis gaf u ook blijk van een grondig inzicht in de veiligheidssituatie en lokale machtsstructuren in Surkhrod: u kon uitleg geven over lokale notabelen en vertelde moeiteloos over aanvallen en aanslagen in uw streek. Op basis van uw verklaringen werd dan ook op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken dat u afkomstig was uit het district Surkhrod in Nangarhar. U verschoont dit door te zeggen dat u van uw vader informatie kreeg als u met hem belde. Niet alleen kent uw vader zijn geboortestreek goed, maar hij onderhoudt nauwe contacten met mensen die er nu nog wonen (CGVS, p.12). Dat iemand met uw profiel, die beweert nooit enige formele scholing te hebben genoten en altijd ongeletterd te zijn gebleven (CGVS, p.14,15) met sprekend gemak een hele reeks vragen kan beantwoorden over een streek waar hij slechts enige dagen zou verbleven hebben (CGVS, p.11) en persoonlijk niemand zou kennen, en zijn verklaringen vervolgens eenvoudigweg van tafel veegt kan niet zomaar worden aangenomen en dient aan een grondig onderzoek onderworpen te worden, en door verdere verklaringen ondersteund te worden. Na gedegen onderzoek blijkt u hierin tekort te schieten. Om te beginnen kan daarbij worden vastgesteld dat u eerst de vraag ontwijkt of u iemand kent in Afghanistan, en na herhaling van de vraag het volgende antwoord geeft: "Elke persoon is bezig met zijn eigen leven, Afghanistan is niet een goede plaats om te leven vanwege de oorlog." (CGVS, p.17). Op de vraag waar u logeerde tijdens uw enige bezoek aan Afghanistan, antwoordt u eerst dat u bij verwanten onderdak kreeg, wat u zelf meteen corrigeerde: u bedoelt niet verwanten, maar vrienden van uw vader (CGVS, p.17). Gezien u beweert ditmaal de volledige waarheid te vertellen (CGVS, p.2), is het toch eigenaardig dat u niet klaar en duidelijk antwoord geeft op deze belangrijke vraag.

Dat u in het geheel geen contacten onderhoudt met mensen in Afghanistan wordt overigens tegengesproken door uw Facebookprofielen. Behalve het profiel onder de naam van uw kinderen (CGVS, p.8) blijkt u immers ook onder uw eigen naam (Y. M. J. (...)) actief te zijn op sociale media. Op uw andere profiel valt duidelijk te zien dat u naast vrienden in Pakistan ook diverse mensen in Afghanistan kent (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots). Bij tal van deze mensen is trouwens te zien dat u via beide profielen met hen bevriend bent, wat er toch op wijst dat u doelgerichte actie onderneemt om het contact met deze mensen in Afghanistan in stand te houden. Verder blijkt ook dat O. M. (...) (een door u gebruikt FB-profiel, CGVS, p.8) de stad Jalalabad in Nangarhar, Pakistan, zou hebben bezocht. Een en ander doet twifelen aan het waarheidsgehalte van de verklaringen over wie u kent in Afghanistan.

Daarnaast trekken vooral uw verklaringen over uw documenten de aandacht. U heeft ter ondersteuning van uw huidige procedure vijf PoR-kaarten neergelegd van uzelf en uw familieleden. Deze werden met uw toestemming (CGVS, p.11) geverifieerd door UNHCR Pakistan en zijn authentiek (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-Case, landeninfo nr.1). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter zeer duidelijk dat alleen het gezinshoofd persoonlijk aanwezig moet zijn om de kaarten van al zijn gezinsleden te laten verlengen, waardoor het eenvoudig is om dit proces te misbruiken voor een frauduleuze verlenging van afwezige verwanten. Afghaanse vluchtelingen die op eigen houtje terugkeren naar hun land van herkomst leveren immers niet altijd hun Pakistaanse documenten in om te reizen tussen beide landen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2). U lijkt trouwens niet vertrouwd te zijn met hoe dit in zijn werk gaat, en verklaart dat heel uw familie mee is gegaan om de PoR-kaart te verlengen (CGVS, p.6).

In alle geval overtuigen uw verklaringen over deze kaarten allerminst. U blaast warm en koud over het belang van de PoR-kaarten die u voorlegt. Bij DVZ verklaarde u dat uw familieleden een deportatie naar Afghanistan riskeren indien zij worden aangetroffen zonder deze documenten. Zij hebben de kaarten toch naar u opgestuurd omdat u geen andere uitweg zag (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 17). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dan deze kaarten finished oftewel vervallen zijn, en verklaart u tweemaal nadrukkelijk dat uw familie niets met deze kaarten kan doen, en ze dus niet nodig heeft (CGVS, p.6,7). Even later wordt u gevraagd of uw familie op dit moment dan nog geldige kaarten heeft, waarop u antwoordt dat het de kaarten betreft die u hebt neergelegd (CGVS, p.10). Gevraagd om opheldering bevestigt u dan nog een derde maal dat deze kaarten eigenlijk niet geldig zijn, en dat uw familie in Pakistan niet over geldige kaarten beschikt (CGVS, p.10). U laat weten dat u de kaarten graag zou terugkrijgen voor het geval dat de Pakistaanse autoriteiten zouden laten weten dat er

nieuwe kaarten uitgereikt worden (CGVS, p.11). Op het einde van het gehoor wordt u geconfronteerd met de informatie dat Pakistan geen nieuwe PoR-kaarten heeft uitgereikt, maar de geldigheid van de huidige kaarten meermaals heeft verlengd tot na de vervaldatum die erop staat. Dit betekent dat de kaarten die u hebt neergelegd in werkelijk wel degelijk nog geldig zijn in Pakistan. U reageert dan aldus: "Pakistan zei dat, we zijn nog niet verwittigd en die kaarten die behoren aan vluchtelingen die zijn niet hoog gewaardeerd in Pakistan, of ze nu geldig zijn of niet, het is waardeloos." (CGVS, p.20). Daarbij gaat u in tegen uw aanvankelijke verklaringen dat deze kaarten uw familie in Pakistan beschermen tegen deportatie (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 17) en is trouwens naast de kwestie. Bovendien ziet het Commissariaat-generaal niet in waarom uw familie, die volgens u deel uitmaakt van de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Pakistan (CGVS, p.10), zo slecht op de hoogte zou zijn van de huidige situatie aldaar. U zegt dan dat zij het nieuws wel kregen, dat sommige mensen nieuwe kaarten kregen en anderen niet (CGVS, p.20-21). Dat sommige mensen nieuwe kaarten uitgereikt zouden krijgen stemt niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier is toegevoegd (zie landeninfo nr.3). Op het ogenblik dat deze kaarten naar u werden verstuurd, volgens de postdatum op 06 november 2018, waren zij wel degelijk nog geldig. Dat u dergelijke basisinformatie niet kan geven tijdens uw gehoor, ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Uit diezelfde bron kan trouwens worden afgeleid dat hetzelfde kantoor dat deze kaarten uitreikt, en waarvan u eerst de naam niet zegt te kennen omdat u ongeschoold en ongeletterd bent (CGVS, p.6), wat niet belet dat u het even later volledig terecht over het NADRA-office hebt (CGVS, p.7), ook registratie van kinderen tot 5 jaar doet en kinderen ouder dan 5 jaar van hun eigen kaarten voorziet. In uw geval staat alleen de naam van uw oudste zoon op uw PoR-kaart. Er is u gevraagd naar waarom uw kaart, die volgens UNHCR werd verlengd in 2014 (zie landeninfo nr.1), alleen de naam van uw oudste kind bevat. Volgens uw eerdere verklaringen had u toen al meer dan één kind. U wijt dit aan het feit dat u slechts één kind had toen u na jullie huwelijk een kaart voor uw vrouw bent gaan halen (CGVS, p.16). Het CGVS ziet niet in waarom de latere registratie van uw vrouw zou betekenen dat uw kinderen niet op uw eigen kaart geregistreerd zouden staan. Bovendien kon u ook niet toelichten of het ontbreken van enige officiële registratie in de toekomst een probleem zou vormen voor uw kinderen. U houdt het daarbij een algemene verzuchting dat jullie niet hoog worden aangeschreven in Pakistan en dat ze jullie niet zouden helpen (CGVS, p.17). U kan van uw kroost geen enkel document voorleggen (CGVS, p.17). Dat u geen geboorteakte of vaccinatiekaart of eender welk ander document kan voorleggen dat zou ondersteunen dat zij in Pakistan wonen, verwondert zeker in het geval van uw oudste zoon die kennelijk wel geregistreerd staat in Pakistan, en die ten tijde van uw beweerd vertrek trouwens al oud genoeg geweest zou zijn om zijn eigen PoR-kaart te krijgen. Tijdens uw vorige procedure hebt u trouwens een vaccinatiekaart van uw kinderen uit Afghanistan getoond. Gevraagd of het om een echt of een vals document ging antwoordt u eerst dat het echt was, om u vervolgens te bedenken en te verklaren dat het een vals document was dat u in Peshawar had laten maken (CGVS, p.5).

De medische documenten van uw moeder die u neerlegt stemmen dan weer niet overeen met de PoR-kaart die u voorlegt en die volgens u aan uw moeder toebehoort. U hebt bij DVZ verklaard dat uw vrouw en moeder ziek zijn en in Pakistan nauwelijks worden behandeld eens men daar hun Afghaanse identiteitsdocumenten ziet (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15). Uit de omvangrijke bundel medische documenten die u neerlegt van uw moeder blijkt in elk geval niet dat haar medische hulp wordt ontzegd. Zij getuigen integendeel van grondige medische onderzoeken. Zij verwijzen evenwel vrijwel zonder uitzondering naar de patiënte als zijnde S. (...) (S. (...)), een vrouw van 60 jaar. Volgens de PoR-kaart die u hebt neergelegd wordt uw moeder in Pakistan officieel aan de hand van haar vluchtelingenkaart geïdentificeerd als "H. (...)", een vrouw van 43 jaar. U kan niet uitleggen waarom uw moeder op haar Pakistaanse document een volledig andere naam heeft, en verklaart dat jullie ook nooit een poging hebben ondernomen om deze fout recht te zetten (CGVS, p.23). Bijgevolg beschikt het Commissariaat-generaal over geen enkele indicatie dat deze medische documenten en de PoR-kaart dezelfde persoon betreffen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat geen enkel van deze medische documenten meer dan een jaar oud is. In de mate dat zij inderdaad zouden zijn opgesteld tijdens de behandeling van uw moeder, kunnen ze op geen enkele wijze aantonen dat u als volwassen man uw hele leven in Pakistan hebt gewoond alvorens naar België te reizen.

Meer nog: van uw beweerd jarenlange verblijf in Pakistan kan u behalve de PoR-kaart geen enkel document voorleggen (CGVS, p.14), wat op zich reeds de wenkbrouwen doet fronsen. U beschikt niet over enig medisch document omdat u in tegenstelling tot uw moeder nooit ziek was (CGVS, p.14). Als voorbeeld van hoe slecht het lot van Afghanen in Pakistan is verwijst u nochtans naar een aanrijding waarbij u breuken opgelopen hebt, onder andere aan uw hoofd, maar daarvoor zou u nooit medische behandeling gekregen hebben (CGVS, p.19). Deze uitspraken vallen toch moeilijk in overeenstemming te brengen.

Bovendien staan uw vage verklaringen als zouden Afghanen niet dezelfde rechten hebben als Pakistanen in schril contrast met uw doorleefde verklaringen over Nangarhar tijdens uw vorige procedure. Wanneer u wordt gevraagd naar de redenen dat u niet dezelfde auto's of huizen kan bezitten als Pakistani, of naar zaken die voor Pakistanen banaal zijn, maar verboden en zelfs strafbaar zijn voor Afghaanse vluchtelingen, blijft u steken in algemeenheden (CGVS, p.18-19). Nochtans blijkt uit de voorradige informatie dat wettelijke discriminatie van Afghanen een dagelijkse realiteit is in Pakistan, dat het hen moeilijk of onmogelijk gemaakt wordt om een bankrekening te openen, een simkaart aan te schaffen of om onroerende goederen te verwerven (zie landeninfo nr.2). Dit zijn zaken waarvan men redelijkerwijs mag verwachten dat iemand die lang in die omstandigheden leefde ermee vertrouwd is. De verwondering stijgt ten top als u dan ook nog eens beweert niet te weten hoe uw vader in de moeilijke omstandigheden waarin jullie geleefd zouden hebben überhaupt gedaan heeft gekregen dat u met een smokkelaar naar België kon vertrekken (CGVS, p.19), iets waarvan u de kost tijdens uw eerste verzoek op 7000 dollar schatte.

Het commissariaat-generaal wenst tenslotte ook nog aan te stippen dat u bij DVZ verklaarde dat u heel uw leven lang in Markander, Peshawar, Pakistan hebt gewoond (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 10). Tijdens uw gehoor zei u dan weer te zijn geboren in Markander, maar dat u ook in Karachi hebt gewoond, en dat uw vader ook in Swat heeft gewoond, maar dat u wegens uw leeftijd niet zeker bent of u daar zelf ook ooit hebt gewoond (CGVS, p.9). Als reden voor het verhuizen geeft u dat het klimaat er aangenamer was (CGVS, p.10), een vreemde uitleg voor een ontheemde familie die volgens u ernstige discriminatie ondergaat in Pakistan.

U werd gevraagd waarom u ondanks herhaalde aanmaningen niet de waarheid hebt verteld tijdens de vorige procedure en verklaart dan dat u in België andere Afghanen hebt ontmoet die u hebben gezegd dat u niet mag zeggen dat u een Pakistani bent, maar dat u moest zeggen dat u een Afghaan bent, en dat u dit ook zo hebt gedaan (CGVS, p.8). Hierbij kan al worden bemerkt dat u altijd hebt verklaard de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en niet de Pakistaanse. Uw nationaliteit werd ook nergens in twijfel getrokken. Dat u tevens verklaart niet vertrouwd te zijn met de wet (CGVS, p.8) kan ook bezwaarlijk als verschoningsgrond worden gezien. Doorheen uw procedures bent u steevast geweest op het belang van correcte verklaringen, zo blijkt uit uw administratief dossier. Bovendien hebt u deze onwetendheid in stand gehouden door de waarheid te verbergen voor de advocaat die uw belangen heeft behartigd tijdens uw volledige eerste procedure (CGVS, p.18). Zonder de afloop van die procedure af te wachten bent u uit België vertrokken nadat u van het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing had ontvangen en u diende in Frankrijk opnieuw een verzoek om internationale bescherming (CGVS, p.17-18). Uit het administratief dossier blijkt dat u in Frankrijk, waar u met een schone lei hoopte te kunnen beginnen door te doen alsof u niet wist hoe uw verzoek in België was afgelopen, ook hebt verklaard dat u bent geboren in Nangarhar, Afghanistan (Annex III van de Dublinprocedure). Een en ander stelt uw huidige verklaringen in een bedrieglijk daglicht.

Bij het behandelen van een volgend verzoek houdt het Commissariaat-generaal rekening met het volledige dossier, waardoor hier ook aan moet worden toegevoegd dat u tijdens uw eerste procedure foto's hebt neergelegd die volgens u zouden bewijzen dat u in Afghanistan hebt gewoond. U bevestigde dat deze foto's werkelijk in Afghanistan zijn genomen (CGVS, p.4). U ontkent ook niet dat u op vrijwillige basis naar Surkhrod bent gegaan en verklaart dat u daar een officieel taskara bent gaan halen met uw vader (CGVS, p.4,5). Deze vaststellingen doen dan ook ernstig afbreuk aan uw bewering dat jullie nooit naar Afghanistan zouden kunnen terugkeren.

Gezien het feit dat ook de PoR-kaarten niet ongevoelig zijn voor fraude, dat u behalve een authentieke PoR-kaart ook over een authentiek taskara beschikt, dat u duidelijk vertrouwd bent met het district Surkhrod in Nangarhar en dat uw verklaringen over het verblijf van uzelf en van uw familieleden in Pakistan niet aannemelijk zijn, besluit het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u werkelijk heel uw leven hebt doorgebracht in Pakistan.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u door talrijke tegenstrijdigheden, alsook door uw vage en weinig gedetailleerde verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze inschatting niet ombuigen. De enveloppes die u neerlegt houden geen verband met enige vrees die u zou koesteren in de zin van de vluchtelingenconventie. Bovendien zijn deze verstuurd vanuit Lahore, district Swabi, in Pakistan hoewel u verklaart dat al uw familieleden in Peshawar wonen momenteel (CGVS, p.15,16), waardoor zij ook niet van dien aard zijn om uw verklaringen daarover te ondersteunen. U hebt ook een foto laten zien waarop volgens u uw trouwdag te zien is. Ook voor dit document geldt dat het geen verband houdt met enige vrees die u zou koesteren in de zin van de vluchtelingenconventie. Bovendien biedt deze foto geen enkele garantie over wie of wat er op afgebeeld staat, of waar en wanneer deze foto zou zijn genomen.

In de mate dat u verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dient worden gewezen op wat volgt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een

situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Aangezien uw verklaringen met betrekking tot uw eerdere verblijfplaatsen tijdens het huidige verzoek niet aannemelijk zijn, dient uw geval te worden teruggrepen naar uw eerste verzoek. Gezien uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm

van aanslagen met bermbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48/2 t.e.m. 48/5 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij toe dat zij ook in het kader van dit volgend verzoek niet de volledige waarheid heeft verteld. Zij verklaart thans dat zij geboren en getogen is in Pakistan maar van juni 2013 tot en met juli 2015 in Afghanistan woonde. In augustus 2015 keerden verzoekende partij en haar familie terug naar Pakistan en enige tijd later vertrok verzoekende partij naar België waar zij op 7 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekende partij stelt dat zij gelogen had op advies van smokkelaars en andere Afghanen. Haar vage verklaringen

over de PoR-kaarten en de rechten van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan verklaart verzoekende partij door de uitleg dat zij tijdens de periode dat zij in Pakistan woonde – behalve tijdens de enkele maanden in 2015 – minderjarig was en het feit dat zij volledig ongeschoold is. Verzoekende partij benadrukt verder nog dat door UNHCR bevestigd werd dat de door haar bijgebrachte PoR-kaarten van haar en haar familie authentiek waren (bijlage 5 van het verzoekschrift), waardoor hiermee rekening moet worden gehouden. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog kopieën van deze PoR-kaarten (bijlage 4).

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing waarom geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering een Afghaanse vluchteling in Pakistan te zijn geweest, te verklaren of te weerleggen. Verzoekende partij volhardt immers in haar beweerde verblijf in Pakistan, maar stelt nu dat zij heden “*de volledige waarheid*” vertelt, namelijk dat zij geboren en getogen is in Pakistan maar dat zij van juni 2013 tot en met juli 2015 in Afghanistan woonde. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij aldus erkent dat zij de Belgische asielinstanties bewust pogde te misleiden middels het afleggen van foutieve en bedrieglijke verklaringen aangaande haar beweerde verblijfplaatsen voor haar komst naar België, en dit terwijl zij nochtans doorheen haar procedures steevast geweest werd op het belang van correcte verklaringen, ziet de Raad hoe dan ook niet in, en verzoekende partij toont dit evenmin aan, hoe het gegeven dat verzoekende partij nu stelt twee jaar in Surkhrod te hebben gewoond een ander licht werpt op de vaststellingen vervat in de bestreden beslissing, en waarin op omstandige wijze wordt toegelicht dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering een Afghaanse vluchteling in Pakistan te zijn geweest. Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij nog minderjarig was tijdens de periode dat zij in Pakistan woonde, met uitzondering van de enkele maanden in 2015, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1991 en dat zij derhalve reeds meerderjarig werd in het jaar 2009. Derhalve moet zij volgens haar verklaringen, aangezien zij stelt nog tot juni 2013 in Pakistan te hebben verbleven, nog verschillende jaren in Pakistan hebben verbleven terwijl zij reeds meerderjarig was. Van haar kan dan ook worden verwacht dat zij ook over haar verblijf in Pakistan (voor het door haar beweerde vertrek naar Afghanistan in augustus 2015) doorleefde verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*.

Waar verzoekende partij verwijst naar de eerder door haar bijgebrachte PoR-kaarten – als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij hiervan kopieën (bijlage 4) – en stelt dat deze documenten minstens onderzocht moeten worden, meent de Raad dat verzoekende partij duidelijk voorbijgaat aan het gegeven dat dit wel degelijk gebeurd is. Zoals verzoekende partij immers zelf aangeeft, werd de authenticiteit van de door haar voorgelegde PoR-kaarten geverifieerd bij UNHCR en als authentiek bestempeld. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat deze documenten niet volstaan om het door verzoekende partij voorgehouden verblijf in Pakistan aan te tonen. Immers, om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. Uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing blijkt immers dat (i) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de geldigheid van de door haar voorgelegde PoR-kaarten en over het belang van deze kaarten en de mate waarin deze haar familie beschermen tegen deportatie; (ii) haar verklaringen over de mogelijkheid tot het bekomen van nieuwe kaarten niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover verwerende partij beschikt; (iii) verzoekende partij geen aannemelijke verklaring geeft voor het feit dat haar kaart, dewelke verlengd werd in 2014, alleen de naam van haar oudste kind bevat; (iv) verzoekende partij van haar beweerde jarenlange verblijf in Pakistan geen enkel ander document voorlegt; (v) de verklaringen van verzoekende partij over de behandeling van Afghanen in Pakistan het algemene niet overstijgt, terwijl er op basis van de beschikbare informatie kan aangenomen worden dat iemand die beweert jarenlang in Pakistan te hebben verbleven vertrouwd is met de wettelijke discriminatie van Afghanistan in Pakistan en hierover gedetailleerd en doorleefde verklaringen kan afleggen; (vi) verzoekende partij niet kan toelichten hoe haar vader er in geslaagd is 7000 dollar te betalen voor haar vlucht; (vii) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar verblijfplaatsen in Pakistan; en (viii) de enveloppe die verzoekende partij neerlegt verstuurd is vanuit Lahore terwijl zij steeds verklaard heeft dat haar familie momenteel in Peshawar woont. De Raad wijst er bovendien nog op dat, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, PoR-kaarten niet ongevoelig zijn voor fraude. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18, map landeninformatie, deel 2) blijkt immers dat alleen het gezinshoofd – *in casu* de vader van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 18, map landeninformatie, deel 1) – persoonlijk aanwezig moet zijn om de kaarten van al zijn gezinsleden te laten verlengen, waardoor het eenvoudig is om dit proces te misbruiken voor een frauduleuze verlenging van afwezige verwanten. Dat uit dergelijke PoR-kaart op zich geen conclusies getrokken kunnen worden over het werkelijk verblijf in

Pakistan van de houder ervan, geldt des te meer nu verzoekende partij thans zelf aangeeft dat zij tijdens de periode waarin de PoR-kaarten van haar en haar familieleden werden vernieuwd – volgens de informatie van UNHCR Pakistan gebeurde dit in 2014 (administratief dossier, stuk 18, map landeninformatie, deel 1) – in Afghanistan verbleef. De bijgebrachte PoR-kaarten kunnen dan ook niet volstaan om het door verzoekende partij voorgehouden verblijf in Pakistan aan te tonen.

Daarenboven, zelfs indien aangenomen wordt dat de door verzoekende partij voorgehouden derde versie van de feiten wel overeenstemt met de waarheid, *quod non*, ziet de Raad overigens niet in hoe uit dit gegeven afgeleid kan worden dat verzoekende partij een nood aan internationale bescherming heeft. Immers, in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas dat zich in het jaar voor haar beweerde vertrek naar België in Surkhrod heeft afgespeeld. Deze beslissing werd overigens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 198 274 van 22 januari 2018, waartegen het beroep bij de Raad van state niet-toelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 12 805 van 24 april 2018. Bijgevolg staat de beoordeling aangaande de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas vast, behoudens voor zover verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die die beoordeling in een ander daglicht stellen. Dit is *in casu* niet het geval aangezien verzoekende partij zich beperkt tot het situeren van haar beweerde verblijf in Surkhrod in dezelfde periode als deze waarin de door haar, in het kader van haar eerste verzoek, aangehaalde asielmotieven zich afspeelden en over haar thans voorgehouden tweejarig verblijf in Surkhrod in haar verzoekschrift slechts op algemene wijze stelt dat zij en haar familie er opnieuw vertrokken zijn wegens de volatiele veiligheidssituatie en het feit dat zij door hun jarenlange verblijf in Pakistan als onbetrouwbare buitenstaanders werden beschouwd.

2.2.4. Wat betreft de bewering van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij en haar familie bij hun terugkeer naar Surkhrod van 2013 tot 2015 door de lokale bevolking beschouwd werden als onbetrouwbare buitenstaanders gelet op hun jarenlange verblijf in Pakistan, bemerkt de Raad dat, zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde verblijf in Pakistan, *quod non*, verzoekende partij op geen enkele manier concretiseert welke problemen zij tijdens haar terugkeer naar Afghanistan van 2013 tot 2015 zou hebben gekend met de plaatselijke bevolking omwille van haar verblijf in Pakistan. Zij toont dan ook op geen enkele manier *in concreto* aan dat zij omwille van dit element bij een terugkeer naar Surkhrod, Afghanistan, een gegronde vrees heeft voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat haar dorp Tatang Nawab Jabar Khan in Surkhrod mogelijks onder de controle staat van de Taliban, bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat haar dorp onder controle staat van de Taliban. Het louter verwijzen naar algemene informatie inzake gebieden onder controle van de Taliban (bijlagen 8, 10 en 11) volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Daar verzoekende partij volhardt dat haar familie afkomstig is van het district Surkhrod, alsook uitdrukkelijk stelt dat dit de enige plek in Afghanistan is waar zij binding mee heeft, zijn haar gewijzigde verklaringen over haar verblijf niet van dien aard om een ander licht te werpen op de vaststelling dat het district Surkhrod de relevante regio van herkomst betreft dat het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad duidt in dit verband vooreerst op de uitgebreide evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in het district Surkhrod door verwerende partij, op basis van de recente beschikbare informatie, meer bepaald de “COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad” d.d. 25 februari 2019, het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” d.d. juni 2019, de “EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis” d.d. juni 2019 en de “COI Focus Afghanistan: Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)” d.d. 6 augustus 2019, zoals weergegeven in haar aanvullende nota van 19 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10): “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het

conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" geviséerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers,

en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 18 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en **houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.** Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet".

Met de loutere verwijzing in haar verzoekschrift naar algemene veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en de bemerking dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan voormelde analyse waaruit blijkt dat er in het district Surkhrod, vanwaar verzoekende partij afkomstig is, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde informatie (bijlagen 6-12 van het verzoekschrift) ligt volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verwerende partij in de aanvullende nota van 19 september 2019.

Ook wat betreft de informatie die verzoekende partij bijbrengt per aanvullende nota van 24 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 14, bijlagen 1-25) dient te worden vastgesteld dat deze informatie dezelfde informatie betreft als deze waarop verwerende partij zich baseert in de aanvullende nota van 19 september 2019 dan wel volledig in dezelfde lijn ligt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvullende nota weliswaar de nadruk legt op de situatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar in het algemeen, doch voegt zij niets wezenlijks toe inzake de veiligheidssituatie in haar eigen district. Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota wijst op de afstand tussen haar dorp en de stad Jalalabad – als bijlage bij haar aanvullende nota voegt zij een kaart van de regio (bijlage 4) – en stelt dat de veiligheidssituatie in haar dorp volledig onafhankelijk beoordeeld moet worden ten aanzien van de veiligheidssituatie in Jalalabad, onderstreept de Raad dat de hierboven gedane analyse niet louter een analyse betreft van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad (waartoe tevens de wijken worden gerekend die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar die in de omliggende districten Behsud en Surkhrod liggen), doch tevens van de veiligheidssituatie in het volledige district Surkhrod,

waar het dorp van verzoekende partij is gelegen. De Raad treedt verwerende partij bij waar deze oordeelt dat, gelet op de aard en het karakter van het geweld, de intensiteit en de frequentie van de incidenten die er plaatsvinden, het aantal burgerslachtoffers aldaar, de impact op de bevolking en de mate waarin het geweld de inwoners van het district ertoe aanzet om het gebied te verlaten, de situatie in het district van verzoekende partij niet volstaat om te besluiten dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in dit district in hoofde van verzoekende partij het bestaan met zich zou brengen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22 januari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden verblijf in Pakistan en hierboven wordt vastgesteld dat het gegeven dat verzoekende partij nu stelt twee jaar in Surkhrod te hebben gewoond niet van aard is een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering een Afghaanse vluchteling in Pakistan te zijn geweest, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT